

Se sociálními problémy se potýká každá společnost, každý stát. Ovšem i přes podobné faktory působící na vývoj sociální politiky v různých evropských zemích a vzájemné ovlivňování se sociálních politik jednotlivých států má přístup každého státu a tedy každá sociální politika svá specifika, založená historickým vývojem, demografickým vývojem, politickou situací, ekonomickými možnostmi apod. Také proto má v každém státě pojem sociální politika jiný obsah. Britský přístup vidí v sociální politice spíše prostředek ke zlepšování životní úrovně jednotlivce, zatímco německý koncept sleduje hlavně zlepšení dlouhodobých zájmů společnosti jako celku.² Je patrné, že existuje více přístupů k vymezení pojmu sociální politiky, a to na úrovni jednotlivých států, ale také v jejich rámci; téměř každý autor přináší svou vlastní definici a své vlastní řešení. I mezinárodní organizace k tomuto pojmu přistupují různě. Podle OECD je účinnou sociální politikou taková sociální politika, která pomáhá jednotlivcům plnohodnotně žít, rozvíjet se, čímž napomáhá ekonomice se lépe adaptovat na nové možnosti růstu a jde tak ruku v ruce s dynamickou ekonomikou. Na druhé straně špatná sociální politika je představována chudobou a sociálním vyloučením.³ Podle Evropské unie je kvalitativní a kvantitativní zlepšení zaměstnatosti a rovnosti příležitostí základním heslem evropské sociální politiky a evropské politiky zaměstnatosti. Igor Tomeš vymezuje sociální politiku jako soustavné a cílevědomé úsilí jednotlivých sociálních subjektů o změnu nebo o udržení a fungování svého nebo jiného (státního, obecního) sociálního systému.⁴ Pro účely této práce je nutné se ustálit na pracovní definici. Pod pojmem sociální politika budeme rozumět praktickou, konkrétní sociálně-politickou činnost a teorii.⁵

Svou specifickou podobu má sociální politika také ve Francii, na kterou je tato práce zaměřena, a to s důrazem kladeným na systém sociálního zabezpečení. Pro pochopení sociální politiky jakéhokoli státu je třeba poznat, alespoň v hrubých rysech, jakým vývojem tato oblast prošla, a proto se tato práce ve svém úvodu věnuje historii, principům a postupné výstavbě systému sociálního zabezpečení. V další části je obecně představen francouzský systém sociální ochrany s jeho jednotlivými složkami. Kapitola 6 se již věnuje přímo sociálnímu zabezpečení a to v obecné rovině z hlediska jeho organizace, struktury a způsobů financování. Poslední kapitola se podrobněji zabývá třemi oblastmi sociálního zabezpečení, a to starobním pojištěním, zdravotním pojištěním a rodinnými dávkami. Obecně představuje některé dávky, jejich příjemce a podmínky vzniku nároku. V rámci těchto třech oblastí se práce blíže věnuje finanční krizi, se kterou se aktuálně systém sociální ochrany ve Francii potýká, a představuje nedávné i právě probíhající reformy.